ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

21 юни 2007 година *

По дело C-163/06 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 23 март 2006 г.,

Република Финландия, за която се явява г-жа E. Bygglin, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н G. Wilms и г-н P. Aalto, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник на първа инстанция,

* Език на производството: фински.

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: г-н E. Juhász, председател на състав, г-н J. Malenovský и г-н T. von Danwitz (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-н R. Grass,

след изслушване на генералния адвокат

постанови настоящото

Определение

1 С жалбата си Република Финландия иска отмяната на Определение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 9 януари 2006 г. по дело Финландия/Комисия (T-177/05, непубликувано в Recueil, наричано по-нататък „обжалваното определение"), с което Първоинстанционният съд отхвърля като недопустим нейната жалба, с която се иска отмяната на решение на Комисията на Европейските общности (Генерална дирекция „Бюджет"), съдържащо се в писмото от 28 февруари 2005 г. и в потвърдителното писмо от 25 април 2005 г., с което Комисията отказва да започне преговори с Република Финландия относно плащането под условие на изискани със задна дата митни сборове, увеличени с изчислени до деня на тяхното плащане лихви за забава, които Комисията изисква от Република Финландия в рамките на процедура за нарушение № 2003/2180, предприета на основание член 226 ЕО.

Правна уредба

2 Член 6 от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 г. за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184), намиращ се в дял II от този регламент, озаглавен „Сметки за собствени ресурси“, изисква сметките за собствени ресурси да се водят от Министерството на финансите на всяка държава-членка или от органа, определен от всяка държава-членка, и да се разпределят по видове ресурси. Този член определя условията относно това осчетоводяване и относно данните, които трябва да бъдат изпратени на Комисията.

3 Член 9, параграф 1 от Регламент № 1150/2000, намиращ се в дял III, озаглавен „Предоставяне на собствени ресурси“, гласи:

„1. Съгласно процедурата, определена в член 10, всяка държава-членка кредитира собствените ресурси по сметката, открита на името на Комисията, към Министерството на финансите или към органа, определен от съответната държава-членка.

Тази сметка е освободена от разноски.“

4 Съгласно член 11 от този регламент „[в]сяко забавяне на вписванията по сметката, посочена в член 9, параграф 1, е основание за плащането на лихва от съответната държава-членка при лихвения процент, който се прилага на валутния пазар на държавата-членка на датата на падежа за краткосрочните публични финансови операции, увеличен с два процентни пункта. Този процент се увеличава с 0,25 процентни пункта за всеки месец закъснение. Увеличеният лихвен процент се прилага за целия период на забавяне.“

Обстоятелства, предхождащи спора

5 Фактите в основата на спора са изложени от Първоинстанционния съд в точки 1—9 от обжалваното определение по следния начин:

„1. На 17 октомври 2003 г. Комисията предприема процедура за нарушение № 2003/2180 срещу Република Финландия, след което издава мотивирано становище в съответствие с разпоредбите на член 226 ЕО, преценявайки че държавата-членка не изпълнява задълженията, вменени ѝ по силата на общностното право, като не изчислява и не предоставя на разположение на Комисията неначислени собствени средства, отнасящи се до внос на военно снаряжение между 1998 г. и 2002 г., и като отказва да плати съответните лихви за забава.

2. Република Финландия оспорва юридическата преценка на Комисията, като счита, че член 296 ЕО ѝ дава право, за да предпази основните интереси на нейната сигурност, да не предоставя поверителна информация относно вноса на военно снаряжение и освен това да не превежда митни сборове върху въпросния внос през периода, който е обект на процедурата за нарушение.

3. С цел да прекъсне натрупването на лихви за забава, приложими при условията, предвидени в член 11 от регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 [...], на 25 януари 2005 г. Република Финландия отправя искане до Комисията да започне преговори с нея относно плащане под условие на изисканите със задна дата митни сборове и на лихвите за забава, натрупани до деня на плащането. Държавата-членка се позовава на практиката на Съда относно възможността за такова плащане под условие. Тя изразява желанието си да сключи с Комисията споразумение за въпросното плащане под условие.

4. С писмо от 8 февруари 2005 г. на члена на Европейската комисия, който отговаря за бюджета, Комисията посочва на Република Финландия, че е възможно да извърши плащане под условие, с което да се запазят правата на държавата-членка до произнасяне на решението на Съда. С него финландските власти се приканват да влязат в контакт с Генерална дирекция (ГД) „Бюджет“ на Комисията за уточняване на конкретните условия на плащането.

5. Вследствие на телефонен разговор, с писмо на генералния директор по бюджета от 28 февруари 2005 г. (първо оспорвано писмо) Комисията уточнява пред Република Финландия, че юридически тя няма право да сключва споразумения от такова естество като исканото от финландските власти, предвид задълженията на държавите-членки в областта на собствените ресурси на Общностите, и че тя не може да преговаря конкретните условия, свързани с едно или друго плащане, освен при особени трудности в изчисленията, на каквито в конкретния случай няма позоваване.

6. Генералният директор по бюджета [...] потвърждава на финландските власти възможността да се направи плащане под условие по смисъла на практиката на Съда. Той уточнява практическите условия, съобразно които може да се пристъпи към едно такова плащане, и последиците от това плащане по отношение на съдебната процедура.

7. С писмо от 18 март 2005 г. Република Финландия напомня на Комисията, че спорният пункт в процедурата за нарушение се свежда до въпроса дали член 296 ЕО позволява на държава-членка да не предоставя поверителна информация, свързана с вноса на военно снаряжение, и да отложи събирането на съответните митни сборове, и че точната цел на едно плащане под условие е да прекъсне натрупването на лихвите за забава, предвидени в Регламент № 1150/2000.

8. Финландските власти освен това подчертават, че тяхното плащане под условие е подчинено на две условия, а именно, от една страна, Комисията да се задължи да отнесе въпроса до Съда и от друга страна — да имат гаранция, че ще могат да извършат въпросното плащане в отклонение от нормалната процедура, т.е. без да бъдат задължавани да предоставят информация в ущърб на основните интереси на сигурността на държава-членка.

9. С писмо на генералния директор на Генерална дирекция „Бюджет“ от 25 април 2005 г. (второ оспорвано писмо) Комисията отново посочва на финландските власти, че ѝ е невъзможно да преговаря по искането споразумение, и освен това потвърждава вече казаното в нейното писмо от 28 февруари същата година.“

Жалбата пред Първоинстанционния съд и обжалваното определение

6 На 11 май 2005 г. финландското правителство подава жалба, която довежда до обжалваното определение.

7 Като прави възражение за недопустимост, Комисията настоява жалбата да бъде обявена за недопустима и при условия на евентуалност да бъде отхвърлена по същество.

8 Република Финландия иска от Първоинстанционния съд да обяви жалбата за допустима и да отмени решението на Комисията, съдържащо се в писмото от 28 февруари 2005 г. и в потвърдителното писмо от 25 април 2005 г. (наричани по-нататък заедно „процесните писма“), с което Комисията отказва да започне преговори с Република Финландия относно плащането под условие на изискани със задна дата митни сборове, увеличени с лихви за забава,

натрупани до деня на плащането на въпросните вземания, които са ѝ предявени в рамките на процедура за нарушение № 2003/2180, предприета на основание член 226 ЕО.

9 С обжалваното определение, издадено на основание член 114 от неговия процедурен правилник, Първоинстанционният съд отхвърля жалбата като недопустима, без да пристъпи към устната фаза на производството.

10 Първоинстанционният съд отсъжда, че процесните писма, адресирани до Република Финландия в хода на досъдебната фаза на една процедура по установяване на неизпълнение на задълженията, не съдържат никакво решение, което е в състояние да произведе задължителни правни последици от такова естество, че да засегнат интересите на тази държава-членка.

11 В точка 32 от обжалваното определение Първоинстанционният съд посочва, че отказът за започване на преговори не представлява решение, увреждащо държавата-членка. Всъщност започването на преговори като разглежданите в настоящия спор, дори да се предположи, че Комисията разполага с правомощие да се съгласи за това, не би могло само по себе си да засегне правното положение на Република Финландия, тъй като единствено сключването на споразумение в края на тези преговори, ако те се окажат ползотворни, би могло евентуално да има такава последица.

12 В точка 33 от обжалваното определение Първоинстанционният съд констатира, че в областта на собствените ресурси на Общностите нито разпоредбите на Регламент № 1150/2000, нито практиката на Съда предоставят на Комисията правомощието да започне каквито и да било преговори с държавите-членки.

13 Що се отнася до плащането под условие, Първоинстанционният съд напомня в точка 34 от обжалваното определение, че съгласно практиката на Съда „условието", под което може да се направи плащането, се съдържа в потвърждаването, въпреки плащането, на съществуващото разногласие между държавата-членка и Комисията относно основанията на вземането, предявено от тази институция.

14 Първоинстанционният съд установява след това в точки 35 и 36 от това определение, че като не отказва на Република Финландия плащане под условие на спорните митни сборове, които са обект на процедурата за нарушение, Комисията, напротив, изтъква предоставената на финландските власти възможност да извършат въпросното плащане в съответствие с практиката на Съда. Комисията е посочила, че е достатъчно финландските власти да изчислят размера на непреведените митни сборове и да предоставят на разположение по нейна сметка за собствени средства съответните суми в размер на главницата, с оглед на което тя ще изчисли лихвите за забава от момента, в който спорните митни сборове е трябвало да ѝ бъдат предоставени на разположение (съгласно информацията от държавата-членка) до деня на реалното плащане. Накрая, ако Република Финландия спечели делото за установяване на неизпълнение на задълженията, с което Съдът е сезиран понастоящем, Комисията ще пристъпи към възстановяване на сумите, преведени под условие.

15 В точки 37—40 от обжалваното определение Първоинстанционният съд отхвърля двете „условия", формулирани от финландското правителство предвид плащане под условие, а именно поемане на задължение от страна на Комисията да сезира Съда с иск за неизпълнение и за освобождаване от задължението за предоставяне на поверителна информация. Всъщност, от една страна, правото на преценка, с което разполага Комисията относно възможността да сезира Съда с такъв иск, изключва правото на когото и да било да изисква от нея да се произнесе категорично по този въпрос. От друга страна, Комисията по никакъв начин не е изисквала предоставянето при плащането под условие на поверителна информация, която е от естество да засегне основните интереси на сигурността на държавата-членка.

16 Ето защо Първоинстанционният съд прави извода, че при тези условия процесните писма нямат характер на решение по смисъла на член 230 ЕО и тъй като в този смисъл не могат да бъдат обект на искане за тяхната отмяна, жалбата за отмяна следва да бъде отхвърлена като недопустима.

Искания на страните

17 Република Финландия иска от Съда:

— да отмени обжалваното определение,

— да обяви за допустима жалбата, подадена от Република Финландия на основание член 230 ЕО, и

— да върне делото пред Първоинстанционния съд, за да се произнесе той по същество, а също да осъди Комисията да възстанови на Република Финландия съдебните разноски, направени в рамките на производството по обжалване.

18 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата като неоснователна и

— да осъди Република Финландия да заплати съдебните разноски.

По жалбата

19 В съответствие с член 119 от неговия процедурен правилник, когато жалбата е изцяло или частично явно недопустима или явно неоснователна, Съдът може по всяко време, въз основа на доклад на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат, с мотивирано определение да отхвърли изцяло или отчасти жалбата, без да започва устната фаза на производството.

20 В подкрепа на своите искания, насочени към отмяната на обжалваното определение, финландското правителство се позовава на едно правно основание, подразделено на четири части. Това правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото, поради факта че Първоинстанционният съд отказва да признае на процесните писма характера им на решение, подлежащо на обжалване по смисъла на член 230 ЕО.

21 Комисията отбелязва, че тъй като процесните писма представляват само обикновени уведомителни писма, в които е изложен следваният от Комисията подход в конкретния случай, никое от тях според Комисията не уврежда интересите на Република Финландия, нито пък променя правното ѝ положение в сравнение с това преди получаването им. Следователно мнението на Комисията е, че Първоинстанционният съд правилно прилага общностното право, тъй като Република Финландия не е доказала, че той е допуснал грешка при прилагане на правото.

По втората и третата част, изведени от погрешна преценка на липсата на компетентност на Комисията и от непораждането на задължителни правни последици от процесните писма

Доводи на финландското правителство

22 Финландското правителство се противопоставя на извода на Първоинстанционния съд в точки 28—36 от обжалваното определение, че от една страна, липсва компетентност на Комисията да започне преговори с държавите-членки, и от друга страна, че липсва необходимост от такива преговори.

23 Според него възможността за плащане под условие в рамките на процедура за нарушение не може да се преценява на основата на Регламент № 1150/2000, който не съдържа никакви разпоредби относно процедурите, засягащи плащания, различни от свързаните със собствените ресурси, предоставени на разположение на Общността.

24 Общностното право не е изградило система, в рамките на която плащането под условие би могло да се осъществи по такъв начин, че правата на държавата-членка да бъдат гарантирани. В този смисъл финландското правителство констатира, че не е ясно указан начинът, по който държава-членка може да се подсигури, че Комисията ще отнесе спора до Съда, след като вече са били платени дължимите средства, увеличени с лихви за забава, нито как следва да действа държавата-членка, когато Комисията отказва да подаде иск, тъй като общностното право не предвижда гаранция, че тази държава ще получи обратно платеното под условие.

25 В третата част от правното основание финландското правителство счита за погрешни изводите на Първоинстанционния съд в точки 35 и 36 от обжалваното определение и неговия извод в точка 42 от същото, според които процесните писма не довеждат до никакви задължителни правни последици, поради факта че Комисията не е отказала плащането под условие.

26 При тези условия финландското правителство смята, че държавата-членка трябвало да може да уговори с Комисията условията на плащане под условие и преценява като необходимо, за да извърши последното, започването на преговори с цел сключване на споразумение относно споменатото плащане под условие. Това произтичало както от принципа на лоялното сътрудничество, залегнал в член 10 ЕО, така и от принципа за правната сигурност.

Съображения на Съда

27 В уводен план заслужава да се отбележи, че втората и третата част от правното основание трябва да бъдат разглеждани съвместно. Всъщност за да докажат, че отказът за започване на преговори относно плащане под условие представлява обжалваем акт по смисъла на член 230 ЕО, тези две части по същество се отнасят до компетентността на Комисията да започне такива преговори и до необходимостта от тях.

28 На първо място, следва да се отбележи, че не е състоятелно твърдението, свързано с нерелевантността на Регламент № 1150/2000. Всъщност макар и да е релевантен, доколкото е предназначен да урежда режима на собствените ресурси на Общностите, регламентът не предвижда никаква разпоредба относно такива преговори, за каквито настоява финландското правителство. От второто изречение в двадесетото съображение на Регламент № 1150/2000 произтича, че Комисията „упражнява правомощията си в съответствие с настоящия регламент".

29 Така Първоинстанционният съд основателно установява, че споменатият регламент не предоставя на Комисията правомощието да започне каквито и да било преговори с държавите-членки.

30 На второ място е важно да се изтъкне, че съгласно постоянната практика, на която Първоинстанционният съд се позовава в точка 33 от обжалваното определение, съществува неделима връзка между задължението да се установят собствените ресурси на Общностите, задължението те да се впишат по сметката на Комисията в отредените срокове и накрая — задължението да се платят лихви за забава (вж. също Решение от 15 ноември 2005 г. по дело Комисия/Дания, C-392/02, Recueil, стр. I-9811, точка 67). Неделимият характер на връзката не позволява на Комисията да започне изолирани преговори по един от тези елементи.

31 В същата посока на разсъждение Съдът установява, че на основание член 11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 г. за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1) — разпоредба, възприета от Регламент № 1150/2000 (вж. Решение от 12 юни 2003 г. по дело Комисия/Италия, C-363/00, Recueil, стр. I-5767, точка 23) — лихви за забава са изискуеми независимо от причината за забавата, с която тези ресурси са преведени по сметката на Комисията (вж. по-конкретно Решение от 16 май 1991 г. по дело Комисия/Нидерландия, C-96/89, Recueil, стр. I-2461, точка 38, Решение по дело Комисия/Италия, посочено по-горе, точка 44 и Решение от 14 април 2005 г. по дело Комисия/Нидерландия, C-460/01, Recueil, стр. I-2613, точка 91).

32 Ето защо Комисията не е могла да направи друго освен да уведоми финландското правителство за това, че съобразно общностното законодателство и практиката на Съда тя няма правомощието да договаря условията и способите за плащане на собствените ресурси. Следователно като актове с чисто уведомителен характер, ограничаващи се до това да обясняват правния ред във връзка с плащане под условие, процесните писма не са в състояние нито да засегнат интересите на Република Финландия, нито да променят нейното правно положение в сравнение с това преди получаването на тези писма.

33 С оглед на иска за неизпълнение, вследствие на споменатата в точка 8 от настоящото определение процедура за нарушение, в рамките на която се вписва въпросът за започване на преговори относно плащане под условие, трябва да се уточни че Комисията е длъжна да прилага правните норми в сила към момента на изпращането на двете процесни писма (вж. в този смисъл Решение от 1 юли 2004 г. по дело Tsapalos и Diamantakis, C-361/02 и C-362/02, Recueil, стр. I-6405, точка 19 и Решение от 9 март 2006 г. по дело Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, Recueil, стр. I-2263, точка 19). Ето защо тази преценка не би могла да бъде засегната от решение на Съда, приключващо производството по тази жалба за установяване на неизпълнение на задълженията и следователно настъпващо след изпращането на тези две писма.

34 Финландското правителство поддържа, че принципите на лоялното сътрудничество и на правната сигурност, разглеждани съвместно, изискват от Комисията да започне преговори. Според същото това правителство следва, че отказът да се започнат такива преговори, съдържащ се в процесните писма, засяга интересите на Република Финландия по смисъла на практиката на Съда (вж. Решение от 22 юни 2000 г. по дело Нидерландия/Комисия, C-147/96, Recueil, стр. I-4723, точка 25 и цитираната съдебна практика и Решение от 9 декември 2004 г. по дело Комисия/Greencore, C-123/03 P, Recueil, стр. I-11647, точка 44). Този довод обаче не може да бъде възприет.

35 Несъмнено от съдебната практика е видно, че Комисията не може да откаже на държава-членка правото за плащане под условие (вж. в този смисъл Решение от 16 май 1991 г. по дело Комисия/Нидерландия, C-96/89, посочено по-горе, точка 17 и Решение от 12 септември 2000 г. по дело Комисия/Обединеното кралство, C-359/97, Recueil, стр. I-6355, точка 31). Признаването на едно такова право обаче е подчинено на общностните правила, които уреждат плащането под условие. Общностното право обаче не задължава Комисията да сключи със съответната държава-членка споразумение, което да потвърждава вече съществуващи общностни задължения в полза на държавата-членка. Режимът на собствените ресурси възпрепятства възможността да се договарят условията и способите за плащане. В този смисъл Съдът специално подчертава значението на едно бързо и ефикасно предоставяне на разположение на собствени ресурси на Общността (Решение от 5 октомври 2006 г. по дело Комисия/Белгия, C-378/03, Recueil, стр. I-9805, точка 48 и цитираната съдебна практика).

36 Следователно принципите на лоялното сътрудничество и на правната сигурност не са в състояние да предоставят на Република Финландия правото с нея да се започнат преговори за тази цел.

37 От всички разсъждения дотук следва, че втората и третата част от правното основание не могат да се възприемат и трябва да бъдат отхвърлени като явно необосновани.

По първата част, изведена от погрешна преценка на отказа за преговори

Доводи на финландското правителство

38 Финландското правителство счита за погрешна преценката на Първоинстанционния съд в точка 32 от обжалваното определение, според която отказът за започване на преговори не представлявал увреждащо решение по отношение на държавата-членка. Единствено сключването на споразумение вследствие на преговорите можело да представлява такъв увреждащ акт.

39 Всъщност според това правителство никакво споразумение не можело да бъде сключено вследствие на преговорите, ако те поне не са започнати. Като отказва да започне преговори, нарушавайки по този начин член 10 ЕО, Комисията на практика лишавала Република Финландия от възможността да извърши

плащане под условие по смисъла на практиката на Съда (посочени по-горе Решение от 16 май 1991 г. по дело Комисия/Нидерландия, точка 17 и Решение по дело Комисия/Обединено кралство, точка 31). Следователно въпросното решение увреждало интересите на Република Финландия.

Съображения на Съда

40 В уводен план трябва да се припомни, както го прави Първоинстанционният съд в точка 30 от обжалваното определение, че съобразно постоянна съдебна практика актове или решения, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 230 ЕО, са единствено мерките, произвеждащи задължителни правни последици, които са в състояние да засегнат интересите на жалбоподателя, променяйки по несъмнен начин правното му положение (вж. посочените по-горе Решение по дело Нидерландия/Комисия, точка 25 и Решение по дело Комисия/Greencore, точка 44).

41 Първоинстанционният съд обаче не допуска грешка, като констатира, че отказът да се започнат преговори — отказ, съдържащ се в процесните писма, не представлява решение, засягащо интересите на държавата-членка. Несъмнено, както поддържа финландското правителство, започването на преговори е необходимото условие за достигане до евентуално споразумение. Като се има предвид обаче, че такова започване не гарантира, че преговорите ще завършат с резултат, единствено самият резултат е в състояние да засегне интересите на Република Финландия. Въпросът за резултата обаче не би могъл да се постави поради липса на компетентност на Комисията както да сключи споразумение, водещо до един такъв резултат, така и да започне преговори за тази цел.

42 Ето защо може да се направи изводът, че и с първата част от правното основание Република Финландия не е в състояние да докаже, че двете процесни писма представляват решения по смисъла на практиката на Съда. Ето защо тази част от основанието не може да се възприеме и следва да бъде отхвърлена като явно необоснована.

По четвъртата част, изведена от погрешен анализ на двете условия за плащане под условие

Доводи на финландското правителство

43 В точки 37—41 от обжалваното определение финландското правителство оспорва анализа на Първоинстанционния съд на двете условия, изтъкнати от Република Финландия за целите на плащане под условие, а именно ангажимент от страна на Комисията да сезира Съда с иск за неизпълнение и за освобождаване на тази държава-членка от задължението да предостави поверителна информация, която би засегнала основните интереси на сигурността ѝ — условия, които според Първоинстанционния съд не се поддават на сключването на споразумение.

Съображения на Съда

44 В направените от Първоинстанционния съд изводи в точки 39 и 40 от обжалваното определение основателно се изтъква, че финландското правителство не може да изисква разглежданото плащане да се извърши, при условие че Комисията се задължи да сезира Съда, както и плащането да се осъществи, без Комисията да поисква данните, предвидени в член 6 от Регламент № 1150/2000.

45 Нито евентуалното задължение за сезиране на Съда от Комисията с иск за неизпълнение, нито задължението за въздържане от това да се изискват представяните като поверителни данни, предвидени от Регламент № 1150/2000, предполага задължение да се договаря плащане при такива условия. Всъщност дори да се предположи, че Комисията е заставена да ги зачита, те не я задължават да започне исканите преговори, както бе припомнено в точка 35 от настоящото определение.

46 Следователно нито с отказа на Комисията да преговаря плащане, при условие да бъде сезиран Съдът, нито с нейния отказ да приеме да не се представят данните, предвидени в Регламент № 1150/2000, процесните писма не са в състояние да засегнат интересите на Република Финландия, защото те не променят по несъмнен начин правното ѝ положение. Ето защо те не могат да бъдат разглеждани като решения, способни да бъдат предмет на жалба за отмяна. Следователно Първоинстанционният съд основателно поддържа в точка 37 от обжалваното определение, че никое от тези „условия" не се поддава на сключването на споразумение.

47 Ето защо четвъртата част от правното основание също не може де се възприеме и трябва да бъде отхвърлена като явно необоснована.

48 От всички съображения дотук следва, че правното основание във всичките му части е явно необосновано.

По съдебните разноски

49 По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждане на Република Финландия и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (осми състав) определи:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Република Финландия да заплати съдебните разноски.

Подписи